

Ziua ispasirii

În acest studiu vom vedea ce se întâmpla în ziua ispasirii. Aceasta era o zi specială și diferită de toate celelalte. Se întâmpla o dată pe an și se mai numea și ziua purificării sanctuarului, era o zi de judecată pentru israeliți. Aceasta temă, în ciuda faptului că are origini biblice este aproape necunoscută între creștini. Să vedem ceea ce Biblia spune cu privire la această zi. Levitic 16,16.30:

"16 Astfel să facă ispășire pentru Sfântul Locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru Cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor.

30 Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi ca să vă curățați: veți fi curățați de toate păcatele voastre înaintea Domnului.

Pentru a înțelege mai bine această problemă, avem nevoie să ne amintim că sanctuarul pământesc nu ne prezintă numai un Dumnezeu care caută pe fiii Săi și dorește să locuiască cu ei, ci de asemenea ilustrează maniera în care El rezolvă problema pacatului în Univers. Pentru că deși pe crucea calvarului a fost plătită condamnarea noastră pentru păcat, răul a continuat să existe și trebuia să se ajungă la un sfârșit. Dar în acest moment ar fi necesar să ne punem o întrebare: de ce ar fi trebuit să existe o zi de purificare, ispasire, curățire în sanctuarul ceresc? Înțeleg acest fapt foarte bine în sanctuarul pământesc pentru că sângele era varsat, dar în cer de ce? Și cum se poate relaciona aceasta cu exterminarea definitivă a pacatului?

Am văzut că sistemul de jertă din Israel simboliza sacrificiul lui Isus de pe crucea calvarului. Multumită acestui sacrificiu, suntem eliberați de condamnare și suntem considerați drepti, curăți înaintea lui Dumnezeu, iar aceasta în condițiile în care o credem căci dacă nu o credem nu ne slujește la nimic. În sistemul pământesc pacatoșii se îndreptau spre templu aducând cu ei păcatele savarsite, adică își asumau responsabilitatea pacatelor comise, convinși că meritau moartea, de aceea mergeau în Sanctuar. Acolo mergeau dar nu oricum, nu mergeau cu mainile goale. Ei aduceau cu ei o victimă asupra căreia își puneau mainile, iar prin credință transferau păcatele lor asupra acesteia, astfel victima era sacrificată datorită pacatului savarsit, iar prin sângele ei, aceste păcate erau transferate asupra sanctuarului. Astfel prin acest transfer Dumnezeu lua asupra sa condamnarea acestor păcate. Ființa umană a păcătuit, dar recunoscându-și păcatul și având credință în sacrificiul victimei înlocuitoare, Dumnezeu ierta pacatoșul. De aceea pacatoșul după jertfă abandona sanctuarul, eliberat de vina pacatelor și binecuvântat de Dumnezeu. O victimă a murit pentru el, mielul și-a asumat responsabilitatea condamnării pentru păcatele făcute. Dar soluția pentru păcate nu era definitivă, pentru că păcatul a fost transferat de la pacatoș la sanctuar, la divinitate, atunci într-un anumit moment trebuia să se rezolve definitiv problema pacatului, iar Domnul a reprezentat în simbol această restaurare finală și definitivă prin intermediul zilei ispasirii. În ziua ispasirii, purificarea pacatului la care apelau pacatoșii prin intermediul sacrificiilor zilnice, ajungea la punctul culminant, pentru că pacatul era curățat din sanctuar pentru totdeauna.

Ziua ispasirii pentru Israel nu era o zi de sărbătoare ci o zi de renovare spirituală. Poporul se apropia de Dumnezeu mai mult decât oricând. În această zi, marele preot, care reprezenta poporul întru chip în prezența lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor. Marele preot, care reprezenta poporul, se îmbrăca de o formă diferită și specială pentru a intra în Sfânta Sfintelor unde se afla chivotul. Dumnezeu spera că această zi să determine pe popor să lase de-o parte rutina zilnică, să se consacre Lui și să se odihnească de munca lor. Așa că ziua ispasirii trebuia să fie o zi în care să nu se realizeze nici o lucrare. Dar această stare de odihnă a poporului contrasta puternic cu evidența activității intense a marelui preot. Poporul se odihnea pentru că marele preot lucra pentru ei. Ceea ce ei nu puteau face, el făcea pentru ei. Ce făcea marele preot în această

zi? Intre alte lucrari intra in Locul Prea Sfant luand cu el sangele jertfei de ispasire inaintea capacului ispasirii. Pentru ziua ispasirii Dumnezeu de asemenea porunca poporului "supuneti-va inimile!" Acest verb in evreeste este *anab* care inseamna a se umili, da nu inseamna a suferi. Dar cum putem intelege noi acest cuvânt? A nu avea nici o valoare. Cuvântul evreesc ne induce gândul la dispoziția pacatosului de a se lăsa condus de Dumnezeu care includea și postul care era forma prin care inchinătorii exprimau dependența lor totală de Dumnezeu pentru a continua în viață. Dumnezeu a pus la dispoziția lor ziua ispasirii pentru a ajuta pe poporul Său să se încreadă total în puterea divină, iar ei posteau pentru a arăta că și-au predat total viața lor în mâna lui Dumnezeu. Ei nu mai depindeau de munca lor ci de Dumnezeu, iar El putea conduce viața lor.

Ziua ispasirii era de asemenea și un timp al judecării în care Dumnezeu analiza dacă pacatosul credea că victima nevinovată plătea pentru pacatul său, El evalua dacă aceste persoane se încredeau total în dragostea harului Său, dacă se odihneau de toate lucrărilor și depindeau de ceea ce Dumnezeu făcea pentru ei. Dacă judecata arăta că cineva nu accepta substituția, sau nu se odihnea în Domnul era "taiat" conform textului din poporul său. Judecata presupunea o evaluare, un verdict și executarea verdictului.

Lăsa-mă să fac un rezumat la ceea ce am spus până acum. În sacrificiile zilnice prin intermediul sangelui victimei și a mijlocirii preoților era luat pacatul și transferat asupra sanctuarului și în prezența lui Dumnezeu. Dar în ziua ispasirii Dumnezeu se descoperea că un Dumnezeu sfânt care pentru a salva ființa umană a intrat în contact cu pacatul pentru o perioadă specifică de timp pentru a oferi iertare și ispasire pentru pacatele celor pocăiți. Dar prin însăși natura Sa el nu are nimic de a face cu pacatul, cu necurăția pacatului, astfel ziua ispasirii justifică pe Dumnezeu și expulză pacatul pentru totdeauna din prezența Sa.

Aceasta o vedem cu claritate în ritualul tapilor pentru că în ziua ispasirii preotul lua de asemenea doi tapi la poarta sanctuarului iar acolo tragea la sorti, unul era dedicat lui Dumnezeu iar celălalt lui Azazel. Animalul dedicat lui Dumnezeu era sacrificat pentru a face ispasire pentru preot și pentru popor. Dar ce se întâmplă cu celălalt tap dedicat lui Azazel? Să citim ce spune Levitic 16,20-22:

"20 Când va isprăvi de făcut ispășirea pentru Sfântul Locaș, pentru Cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu.

21 Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustiu, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta.

22 Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiu; în pustiu să-i dea drumul."

Ce interesant, după sacrificiul zilei ispasirii, marele preot transfera toate pacatele lui Israel asupra țapului care reprezenta pe Azazel, apoi lua animalul și îl trimitea în desert. Acest simbolism este bogat. Azazel este un simbol al diavolului. Acesta nu primea pacatele poporului pentru a le ispăși, pentru că în acest fel diavolul ar fi cel care ar face ispasire pentru pacatul ființei umane. Nu era un sacrificiu, țapul nu era omorât, el primea pacatele poporului pentru a le lua în desert, locul care reprezenta în Biblie haos și moarte. Acest ritual transfera pacatele poporului din sanctuar tocmai la sursa lor, adică la diavol, asupra aceluia care a fost și este instigatorul tuturor relelor. Acum toate acestea cadeau asupra sa. Prin intermediul ritualului cu țapul pentru Azazel era simbolizat adevăratul autor al pacatului și îl făcea responsabil pentru pacat. Aceasta nu înseamnă că pacatosul nu mai este responsabil pentru pacatul făcut, dar trebuie să avem în vedere că pentru pacatul mărturisit pacatosul a fost iertat prin intermediul jertfelor zilnice.

Ritualul țapului pentru Azazel arată că autorul raului și originea tuturor păcatelor este Satana. Prin această formă poporul înțelegea că Dumnezeu era liber de orice acuzație ridicată împotriva Sa în legătură cu pacatul.

Dar ce are de a face toate acestea cu noi astăzi? Mult! Pentru că tot ceea ce se întâmplă în sanctuar pamantesc, ne arată ce se întâmplă cu planul de salvare. Iată ce spune Evrei 9,23-27:

"23 Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățate în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățate cu jertfe mai bune decât acestea.

24 Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

25 Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge care nu este al lui;

26 fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.

27 Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata,"

Prietenul meu, în acest text întâlnim cel puțin trei idei interesante. Este un text clar, nu are nevoie de mult comentariu. Prima idee ne spune că așa după cum în Israel marele preot intra în locul Prea Sfânt cu sângele unui animal pentru a-l curăța, este necesar ca Isus să intre în locul Prea Sfânt din cer dar cu propriul Său sânge. Preotul intra în fiecare an pentru că era un simbol, dar Isus a intrat numai o dată pentru că era realitatea simbolului.

Al doilea idee. Când Isus va începe lucrarea Sa în locul Prea Sfânt, va începe de asemenea judecata așa după cum ne spune textul, și așa după cum este stabilit că omul trebuie să moară numai o dată iar apoi să vină judecată, tot așa Isus a fost jertfit o singură dată pentru a lua păcatul multora.

A treia idee. Isus a început lucrarea simbolizată prin ziua ispășirii "la sfârșitul veacurilor" spune textul. Ce înseamnă aceasta? Pentru a putea înțelege trebuie să citim Daniel 8,14:

"Până vor trece 2300 de seri și dimineți și Sfântul Sanctuar va fi curățit"

Noi știm că această profecie s-a împlinit în 23 octombrie 1844, zi în care s-au întâmplat două lucruri în Univers. Prima s-a întâmplat în cer. Ce s-a întâmplat în cer? A început ceea ce este simbolizat de ziua ispășirii, procesul judecării, curățirea Sanctuarului. Și ce s-a întâmplat pe pământ? Dumnezeu a ridicat un grup de mesageri pentru a predica lumii Evanghelia în contextul judecării. Este clar că sanctuarul la care se referea Daniel nu era pământul pentru că viziunea lui Daniel se întâmpla în cer. Din alt punct de vedere Daniel nu folosește cuvântul comun pentru curățire care este *tavar* ci folosește cuvântul *zadac* în ebrește care înseamnă să fie justificat, aceasta ne dă ideea de justificare, de curățire, de judecată, verbul *zadac* combină concepte legale oferind astfel o înțelegere a zilei ispășirii care depășește dimensiunea ceremonială, și anume dimensiunea divină.

În anul 1844 când s-a terminat perioada profetică a celor 2300 ani iar Isus a început partea finală a lucrării sale de Mare Preot în Sanctuarul. Astăzi este ziua în care trebuie să mergem strans legați de Domnul, astăzi este ziua odihnei prin harul Său, Marele nostru Preot care lucrează pentru noi în aceste momente în Sanctuarul cereșc. În Apocalipsa 20,1-3 găsim tapul pentru Azazel trimis în desert, îl găsim legat pe pământul pustiu pentru 1000 de ani. Adevărata zi a ispășirii care a început în 1844 va arăta că Dumnezeu este drept și milos, și că acuzațiile îndreptate împotriva Sa de puterile raului nu au fundament. La sfârșitul acestui timp toți vor ingenușca înaintea lui Dumnezeu, chiar și Satana și îngerii săi și vor recunoaște că Dumnezeu este drept. Adevăratul și unicul izvor al păcatului și raului în Univers va fi clar identificat și va accepta responsabilitatea acțiunilor sale de instigare împotriva lui Dumnezeu. Hristos a acceptat pedeapsa pentru pacatele pacatoșilor pocăiți, dar nu și pentru cel care a fost initiatorul păcatului și a raului. Acest aspect al păcatului este așezat asupra lui Satana, lucrarea de a judeca și purifica Universul, va șterge orice îndoială cu privire la caracterul Său, iar istoria păcatului se va sfârși. Acest moment este un moment solemn în viața creștinului pentru că așa după cum în poporul Israel se realiza o zi a ispășirii, de curățire, de judecată pentru a determina cine crede în valoare sacrificiului și pentru a extirpa păcatul și a-l duce în originea, izvorul său, astăzi de asemenea se realizează această zi a judecării în cer pentru a se vedea

cine accepta si cine nu accepta sacrificiul lui Isus, pentru a curata pentru totdeauna Sanctuarul ceresc si a lua pacatul acolo de unde a inceput si pentru care Satana va trebui sa plateasca pentru ceea ce a facut.

Dumnezeu sa te binecuvanteze!